

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης - 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ - τηλ. 23850-28610 - imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2137	Κυριακὴ ἸΓ' Λουκᾶ (Λουκ. 18,18-27) 25 Νοεμβρίου 2018	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ἔνοχος, παραβάτης, ἁμαρτωλός...

«Εἶπον δὲ οἱ ἀκούσαντες· Καὶ τίς δύναται σωθῆναι;» (Λουκ. 18,26)

Ἔνας, ἀγαπητοί μου, ἕνας πλούσιος ἄρχοντας παρουσιάζεται μιὰ μέρα μπροστὰ στὸ Χριστὸ καὶ τοῦ κάνει μιὰ ἐρώτησι· «Διδάσκαλε ἀγαθέ», λέει, τί πρέπει νὰ κάνω γιὰ νὰ κληρονομήσω τὴν «**αἰώνιον ζωὴν**»; (Λουκ. 18,18). Ἔβλεπε αὐτὸς τὸν Χριστὸ ὡς ἄπλὸ ἄνθρωπο καὶ διδάσκαλο, ὄχι ὡς Θεό· καὶ ἐνῶ ἦταν φιλάργυρος, ὅπως ἀποδείχθηκε στὴ συνέχεια, ρωτοῦσε γιὰ τὴν αἰώνια ζωὴ θέλοντας νὰ μάθῃ πῶς θὰ μπορούσε νὰ ζήσει ὥστε νὰ ἀπολαύσῃ αἰώνως τὰ χρήματά του, ὅπως ἐξηγεῖ ὁ ἐρμηνευτὴς Θεοφύλακτος ἀρχιεπίσκοπος Βουλγαρίας.

Καὶ ὁ Χριστὸς, ἀφοῦ τὸν δίδαξε, ὅτι ἕνας μόνο εἶνε ὁ ἀπολύτως ἀγαθὸς καὶ ἅγιος, ὁ Θεός, τοῦ λέει ὅτι, ἂν ἐνδιαφέρεται νὰ κληρονομήσῃ τὴν «**αἰώνιον ζωὴν**», πρέπει νὰ ἐκτελέσῃ τὶς **ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ**· καὶ τοῦ ἀναφέρει συγκεκριμένα μερικές, τὶς πιὸ γνωστές, ὅπως εἶνε τὸ «**Μὴ μοιχεύσης, μὴ φονεύσης, μὴ κλέψῃς, μὴ ψευδομαρτυρήσης, τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου**» (ἔ.ἀ. 18,19-20).

Οἱ ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ λοιπόν, νὰ τὸ **χρυσὸ κλειδί** μὲ τὸ ὁποῖο ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα τοῦ Παραδείσου. Θέλεις νὰ γίνῃς κληρονόμος τῆς αἰώνιου ζωῆς, θέλεις ν' ἀπολαύσῃς τὰ ἀγαθὰ τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν; ἕνας εἶνε ὁ τρόπος, νὰ τηρήσῃς τὶς ἐντολὲς ποὺ ἔδωσε ὁ Θεός.

Ἄλλ' ὅταν ὁ Χριστὸς λέῃ ὅτι πρέπει ὁ πιστὸς νὰ τηρήσῃ τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ, ἐννοεῖ **ὄλες**· δὲν ἐννοεῖ νὰ ἐκτελοῦμε μερικές μόνο ἀπὸ αὐτές, καὶ τὶς ἄλλες νὰ τὶς παραβλέπουμε καὶ νὰ τὶς παραβαίνουμε. Τὸ λέω αὐτὸ γιὰ τὸν ἐξῆς λόγο.

Ἐπάρχουν πολλοὶ ποὺ φυλάγοντας μερικὰ στοιχειώδη πράγματα **νομίζουν ὅτι εἶνε κίβλας ἐν τάξει**· ἔχουν τὴν πεποίθησι ὅτι, ἐπειδὴ τηροῦν μερικές ἐντολὲς κι αὐτὲς ὄχι τελείως, θ' ἀνοίξουν γι' αὐτοὺς ὄλες οἱ θύρες τοῦ

Παραδείσου. Δὲν σκότωσα ἄνθρωπο, σοῦ λένε, δὲν ἀτίμασα γυναῖκα, δὲν ἀδίκησα, δὲν ψευδώρησα, δὲν ἔκανα κακὸ σὲ κανένα... Αὐτὰ λένε σήμερα πολλοί, ὅπως τότε ὁ πλούσιος τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου (βλ. ἔ.ἀ. 18,21).

Ἄλλ' αὐτοί, ἀγαπητοί μου, σφάλλουν. Ἄν ἐξέταζαν βαθειὰ τὸν ἑαυτό τους, θὰ ἔβλεπαν ὅτι δὲν εἶνε ἐν τάξει ἀπέναντι στὸ Θεὸ κι ὅτι χρειάζεται νὰ κάνουν ἀκόμη πολλὰ γιὰ ν' ἀποκτήσουν τὸ εἰσιτήριο γιὰ τὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Καὶ γιὰ νὰ πεισθοῦμε, ἄς κάνουμε **μία σύντομη ἐξέτασι**.

Ἔλες, ὅτι **δὲν σκότωσες**. Κ' ἐγὼ τὸ παραδέχομαι ὅτι δὲν σκότωσες, δηλαδὴ δὲν κάρφωσες τὸ μαχαίρι στὴν καρδιά τοῦ ἄλλου, δὲν τοῦ ἔριξες φαρμάκι στὸ φαγητό του, δὲν τὸν πυροβόλησες μὲ πιστόλι. Ἐξέτασε ὅμως πιὸ προσεκτικὰ τὸ εὐαγγέλιο, μελέτησε καλὰ καὶ τὸν ἑαυτό σου, καὶ τότε θὰ μάθῃς, ὅτι φονιάς δὲν εἶνε μόνο ἐκεῖνος ποὺ μὲ πιστόλι ἢ μὲ μαχαίρι ἢ μὲ δηλητήριο ἐξοντώνει τὸν ἄλλο· φονιάς εἶνε κ' ἐκεῖνος ποὺ μισεῖ τὸν ἀδελφὸ του. Γιατὶ κ' ἐκεῖνος ποὺ ἔφτασε στὸ σημεῖο νὰ σκοτώσῃ, ἀπὸ ἕνα μίσος ξεκίνησε· τὸ μίσος αὐτὸ ρίζωσε μέσα του, καλλιιεργήθηκε, μεγάλωσε, θέριεψε, καὶ τέλος ὤπλισε τὸ χέρι του μὲ φονικὸ ὄργανο καὶ ἔκανε τὴν ἐγκληματικὴ πρᾶξι. Γι' αὐτὸ **ὅποιος ἔχει τὸ μίσος μέσ' στὴν καρδιά του, αὐτὸς εἶνε φονιάς**. Δὲν τὸ λέω ἐγὼ, τὸ λέει τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο, εἶνε γραμμένο στὴν Καινὴ Διαθήκη, ὅτι «**ὁ μισῶν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἀνθρωποκτόνος ἐστί**» (Ἄ' ἰω. 3,15). Καὶ τώρα λοιπὸν πέστε μου· ποιὸς ἀπὸ μᾶς δὲν ἦρθαν στιγμὲς ποὺ μίσησε κάποιον ἄλλο, δὲν σκέφτηκε ἐναντίον του καὶ δὲν τὸν κακολόγησε ἢ τὸν καταράστηκε; Γι' αὐτὸ μὴ λές, δὲν σκότωσα... Γιὰ νὰ τὸ πῆς αὐτό, γιὰ νὰ εἶσαι ἐν τάξει ὡς πρὸς τὴν ἐντολὴ «**Οὐ φονεύσης**», πρέπει ἢ ψυχὴ σου νὰ εἶνε τελείως

ἀπηλλαγμένη ἀπὸ τὸ μικρόβιο τοῦ μίσους· καὶ ὄχι μόνο νὰ μὴ μισῆς κανέναν, ἀλλὰ καὶ ἀντιθέτως νὰ τοὺς ἀγαπᾶς ὅλους.

√ Λὲς ἐπίσης, ὅτι **δὲν ἀτίμασα γυναῖκα**, δὲν προσέβαλα τὴν τιμὴ τοῦ ἄλλου. Πολὺ καλά. Ὁ Θεὸς σὲ φύλαξε καὶ δὲν ἔπεσες στὰ φοβερὰ ἁμαρτήματα τῆς σαρκός, τὴ μοιχεία καὶ τὴν πορνεία. Ἀλλὰ νομίζεις γι' αὐτὸ πὼς εἶσαι καὶ ἐν τάξει; Ἀπατᾶσαι. Γιὰ νὰ πῆς ὅτι ἐξεπλήρωσες ὀλόκληρη αὐτὴ τὴν ἐντολή, πρέπει ὄχι μόνο νὰ ἔχῃς ἀποφύγει κάθε σαρκικὸ μολυσμὸ καὶ ἀκαθαρσία, ἀλλὰ **νὰ εἶνε καὶ ἡ καρδιά σου καθαρὴ**. Τὸ εἶπε ὁ Χριστὸς στὸ Εὐαγγέλιο· «*Μακάριοι οἱ καθαρὸι τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὄψονται*» (Ματθ. 5,8)· εὐτυχισμένοι ὅσοι ἔχουν τὴν καρδιά τους καθαρὴ, γιατί αὐτοὶ μόνο θ' ἀξιωθοῦν νὰ δοῦν τὸ Θεό. Καὶ παρακάτω λέει· Ὅποιος ρίχνει βλέμμα σὲ γυναῖκα μὲ ἐπιθυμία ἁμαρτωλῆ, αὐτὸς ἤδη ἔπεσε· τέλεσε κίολας τὸ ἁμάρτημα τῆς μοιχείας μέσα στὸ μυστικὸ ἐργαστήριο τῆς ψυχῆς (βλ. ἔ.ἀ. 5,28). Γιατὶ κ' ἐκεῖνος ποὺ ἐκτελεῖ ἐμπράκτως τὴ μοιχεία δὲν τὸ κάνει αὐτομάτως, προηγεῖται κάποια διεργασία· ἀρχίζει μὲ ἓνα βλέμμα, προχωρεῖ σὲ μιὰ ἄθεσμη ἐπιθυμία, σκλαβώνεται στὸ πάθος, καὶ τέλος ὑποχωρεῖ καὶ τελεῖ τὴν πράξι. Ἄς ρωτήσουμε λοιπὸν τώρα· Ἔχουμε τὴν καρδιά μας καθαρὴ; τὴν ὄρασι, τὴ διάνοια, τὶς σκέψεις, τὰ αἰσθήματα, τὶς ἐπιθυμίες μας; Ἐὰν ναί, ἔχει καλῶς, τότε τηροῦμε τὴν ἐντολή τοῦ Θεοῦ «*Οὐ μοιχεύσης*»· διαφορετικὰ, ἂν ἀφήνουμε ὀρθάνοιχτες τὶς θύρες τῆς ψυχῆς καὶ μπαίνουν - βγαίνουν αἰσχροὶ λογισμοὶ καὶ σαρκικὰ αἰσθήματα, τότε πὼς μπορούμε νὰ λέμε ὅτι εἶμαστε ἐν τάξει ἀπέναντι στὸ νόμο τοῦ Θεοῦ ποὺ ὀρίζει σῶμα - ψυχὴ - πνεῦμα νὰ 'νε καθαρὰ ἀπὸ κάθε μολυσμὸ; Προχωροῦμε.

√ **Δὲν ψευδῶρκησα**, λές. Πολὺ καλά. Σὲ φύλαξε ὁ Θεὸς καὶ δὲν πῆγες σὲ δικαστήριο γιὰ νὰ πάρῃς ψεύτικο ὄρκο. Ἀλλὰ γιὰ σκέψου, πόσες φορές εἶπες ψέματα μέσα στὸ κατάστημά σου, στὸ σπίτι σου, στὴν ἀγορά; Πόσες φορές δὲν εἶπες «μὰ τὸ Θεό», «μὰ τὴν Παναγία»; Τί νόμιζες, πὼς αὐτὸ δὲν εἶνε ὄρκος, καὶ μάλιστα ποὺ δίνεται γιὰ τιποτένια πράγματα; Παραβάτες λοιπὸν τῆς ἐντολῆς αὐτῆς δὲν εἶνε μόνο ὅσοι ψευδορκοῦν σὲ δικαστήρια βάζοντας τὸ χέρι δίχως φόβο ἐπάνω στὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιο, ἀλλὰ καὶ ὅσοι γενικὰ χρησιμοποιοῦν τὸ μέγα ὄνομα Θεὸς γιὰ κοινὰ μικροπράγματα τῆς καθημερινότητος. **Τὸ ὄνομα Θεὸς πρέπει νὰ 'νε σεβαστό**. Ἄν τὸ πάρουμε στὸ στόμα μας, πρέπει νὰ τὸ προφέρουμε μὲ τὸ μεγαλύτερο σεβασμὸ. Διαφορετικὰ, ἁμαρτά-

νομε, κι ἄς νομίζουμε πὼς εἶμαστε ἐν τάξει ἀπέναντι στὴν ἐντολή αὐτὴ ἐπειδὴ δὲν δώσαμε ἐπισημῶς ἓνα ψεύτικο ὄρκο.

√ Ἰσχυρίζεσαι τέλος ὅτι **δὲν ἀδίκησες**. Καὶ νομίζεις ὅτι εἶσαι ἐν τάξει. Ἀλλ' ἐὰν ἐξετάσης πιὸ προσεκτικὰ τὴ συμπεριφορά σου, θ' ἀλλάξης γνώμη. Ἄδικος δὲν εἶνε μόνο ὁ κλέφτης, ὁ καταχραστής· **ἄδικος εἶνε κ' ἐκεῖνος πού, ἐνῶ μπορεῖ νὰ βοηθήσῃ τὸ διπλανό του, δὲν τὸν βοηθάει**, δὲν τὸν στηρίζει. Διότι τὰ πλούτη, τὰ ἀξιώματα, τὶς γνώσεις, τὰ προσόντα δὲν τὰ ἔδωσε ὁ Θεὸς σὲ μερικοὺς γιὰ νὰ τὰ χρησιμοποιοῦν ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό τους· αὐτὰ μᾶς δόθηκαν γιὰ νὰ τὰ διαθέτουμε καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους. Οἱ πλούσιοι εἶνε ταμίες καὶ διαχειριστὰ τῶν ἀγαθῶν τοῦ Θεοῦ· κι ὅπως ὁ ταμίας εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ πληρώσῃ τοὺς ὑπαλλήλους ὅπως τὸν διατάζει τὸ κράτος, ἔτσι κι ὁ πλούσιος πρέπει νὰ δίνη ἀπὸ τὰ ἀγαθὰ του στοὺς φτωχοὺς, ἀφοῦ εἶνε ταμίας τοῦ Θεοῦ γιὰ νὰ δίνη ἐλεημοσύνη. Τὸ κάνει αὐτό; τότε εἶνε ἐν τάξει. Ἐὰν ὅμως τὰ κλείνῃ ὅλα μέσα στὶς ἀποθήκες του, ὅπως ὁ ἄφρων πλούσιος τοῦ Εὐαγγελίου (βλ. Λουκ. 12,16-21), τότε εἶνε ἄδικος. «*Τοῦ πεινῶντός ἐστιν ὁ ἄρτος ὃν σὺ φυλάττεις εἰς ἀποθήκας*», λέει ὁ Μέγας Βασίλειος (εἰς τὸ «*Καθελῶ μου τὰς ἀποθήκας*» Ρ.Γ. 31,261). Ὅ,τι σᾶς περισσεύει, λέει κι ὁ ποιητὴς στοὺς πλουσίους, δὲν εἶνε δικό σας, «*εἶνε τῆς χήρας, τοῦ ὄρφανοῦ, καὶ μὴν τὸ σπαταλᾶτε*».

* * *

Ἐὰν, ἀγαπητοί μου, ἐξετάσουμε καλὰ τὸν ἑαυτό μας ὑπ' αὐτὸ τὸ πρίσμα, διαπιστώνουμε ὅτι καμμία ἐντολή τοῦ Θεοῦ δὲν ἐκτελοῦμε ὅπως πρέπει. Καθαρίζουμε, σὰν τοὺς φαρισαίους, μόνο «*τὸ ἔξωθεν τοῦ ποτηρίου*» (Ματθ. 23,25), ἀλλὰ τὸ ἐσωτερικὸ μένει ἀκάθαρτο κ' ἐλεεινὸ. Ἡ διαπίστωση αὐτὴ συγκλονίζει. Τί θὰ γίνῃ λοιπόν; θὰ μείνουμε ἔξω ἀπὸ τὸν Παράδεισο; Ἄν γιὰ νὰ σωθοῦμε ἀπαιτῆται τέτοια καθαρότης, τότε **«τίς δύναται σωθῆναι;»** (Λουκ. 18,26).

Ἡ ἀπάντησι στὸ ἐναγώνιο αὐτὸ ἐρώτημα, ἀδελφοί μου, εἶνε ὅτι μόνο τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ θὰ μᾶς σώσῃ. Ὅπως ἀκούσαμε, «*τὰ ἀδύνατα παρὰ ἀνθρώποις δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ ἐστίν*» (ἔ.ἀ. 18,27). Συναμαρτωλοὶ ἀδελφοί μου, ἄς μὴ λέμε ποτέ τὰ ὑπερήφανα λόγια, Ἐγὼ τηρῶ τὶς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ, προσεύχομαι, πιστεύω, νηστεύω, ἐλεῶ... Ἀλλὰ νὰ λέμε· **Κύριε**, καμμία ἐντολή σου δὲν ἐφύλαξα· εἶμαι ἔνοχος, παραβάτης, ἁμαρτωλός. **Τὸ ἔλεός σου μόνο ζητῶ**. «*Θεοτόκε, πύλη ἐπουράνιε, ἄνοιξον ἡμῖν τὴν θύραν τοῦ ἐλέους σου*» (ἀπολυτ. ὄρθρ. Τεσσαρ.).

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**